

DONARA ALMENYS
UNA BATALLADA
CADA SETMANA

LA CAMPANA DE GRACIA

Número especial, 20 Cts.

Números atrassats: doble preu

EL «SEÑOR ESTEBAN» AL CAMP

Qui m'ho havia de dir que amb el temps acabaria pagès!

De venta en todas las buenas librerías

El Año en la Mano

Almanaque-enciclopedia de la vida práctica, para 1926

El Año en la Mano
Regala a todos los compradores una participación a un billete entero de la
Lotería de Navidad

Adquirido en la afortunada Administración de Loterías N.º 35 de D.ª María Illa, Rambla del Centro n.º 23 (frente la Plaza Real)

El Año en la Mano
Es el resumen de todos los acontecimientos del año
Comprando **El Año en la Mano**
se adquiere toda una ENCICLOPEDIA

PRECIOS: Rústica, Ptas. 1'50 - Encuadernado, Ptas. 2

EL LLIBRE DE MÉS UTILITAT

ART DE BEN MENJAR

Llibre català de cuina

Entrepassades - Sopes - Salses - Ous - Entrants variats - Peixos - Carns - Viram i caça - Verdures - Pastisseria
Preu: 5 Ptes.

Guía del automovilista

Precio: 5 pesetas

LA SETMANA QUE VE SORTIRA

SALVADOR PERARNAU

RIMES SENTIMENTALS

(Poesies)

En preparació

ALMANAC DE La Campana de Gràcia

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútuu o be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, además, un ral per a certificat. Als corresponents se'ls otorguen rebaixes.

EL SENYOR ESTEBAN AL CAMP

Qui m'ho havis de dir que amb el temps acabarà pagés!

LA CAMPANA DE GRACIA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, Ptes. 1'50
ESTRANGER, Ptes. 2'50

Un nou ciutadà

omenem-lo immediatament: Es el radi-oient. Quan ha adquirit aquest nom oficial, ja ha perdut, automàticament, tots els altres. Ja no és el senyor Tal, metge, advocat, comerciant, obrer o rendista. Ja no té idees polítiques. Ja no exhibeix ni sentiments ni passions dels que abans l'omplien. El radi-oient, esdevé, senzillament, el senyor amb aparell de radi que escolta amb pacient delectació, però que defensa els seus drets amb una fuga que no posarà pels drets més imprescriptibles i inalienables.

Els radi-oients varen protestar de la suspensió de les audicions del "Liceo". Els radi-oients han ofert un banquet fa dies an en Fleta i an en Joan Mestres. Són ja un partit, són un cos viu, una francmaçoneria, no mancant-los-hi més que segell, bandera i escut al trau. Però an això i en això arribaran a no trigar gaire. Tindran centre, tindran segell, bandera i escut; tindran juntes i congressos; tindran, en fi, l'organització, que és ço que el radi-oient més desitja després d'un bon aparell.

Els radi-oients són la IV Internacional. Voldrien tenir audicions universals, més enllà de París i de Londres, més enllà de Berlín i d'Estutgard, fins als confins dels continents. Cada nació una estació transmissora i un programa diari, i ell, a casa, centre de l'Univers T. S. F. Així, l'home centre del món, queda transformat en el radi-escolta, centre del món sensfilista, i si abans cada casa era un món, mercès a la galena, el món queda reduït a una casa.

Sortosament, aquesta Internacional fins ara resulta una Internacional passiva. Escolta i calla. Però, qui ens diu que, amb el temps i la ciència, no es convertirà en activa, mitjançant uns aparells transmissors que converteixin al radi-oient en radi-parlant? Llavors el món esdevindrà definitivament una casa de boigs. Parlaran totes les veus de la terra, cantaran tots els que es creuen ben dotats de cordes vocals, parlaran tots els oradors amb impunitat, recitaran tots els que tinguin un verset, una croniqueta o un diàleg. Llavors, tal volta sigui arribat el fi de la francmaçoneria radi-oient, i tornarà el prestigi de la cadira al teatre, el llibre a la taula, el piano al saló, i fins del gramòfon, que, almenys a l'hivern, quedava reduït a la família que l'escoltava, com si posseís la veritat lírica.

PARADOX

L'AUTOR I L'EMPRESARI

A Madrid s'ha promogut un plet entre un autor, famós per la seva condició d'ex capellà, i un conegut empresari. Nosaltres no sabem del que es tracta... però donaríem la raó a l'autor, que és, naturalment, qui la deu tenir.

Diem naturalment perquè de la mateixa manera que no creiem en Sant Cristòfol, o en qualsevol altre sant, tampoc creiem en els empresaris, en la bona fe dels empresaris. Entre un empresari i un autor sempre donarem la raó a l'autor.

Per què? Home, molt senzill! L'autor acostuma a ésser un home sofert, apacible, tranquil, que no es baralla amb ningú. Què vol dir això? Doncs, senzillament: que, tractant-se d'un home de natural pacífic, quan es decideix a barallar-se és perquè li obligaran poderoses raons. I sempre es baralla amb un empresari.

Es clar que hi han excepcions. Es clar que hi han empresaris—senyors, i empresaris—manobres, dit sigui sense intenció d'ofendre als manobres, que es podrien ofendre al sentir-se dir empresaris. I és clar que hi han autors i autors. Es clar que hi han autors que tenen ànima de portera. Però aquests, tard o d'hora, sempre van a raure a la porteria.

En general, sempre els empresaris estan en un terreny inferior als autors. Fins, d'ara en endavant no creurem en el talent d'un escriptor si no s'ha barallat mai amb un empresari. Fins fa bonic haver-se barallat amb un empresari.

VIRAI

EL MUSEU DEL PARC

El nostre Museu, el Museu del Parc, començava a fer goig de debò. Posseeix una bona col·lecció de belles obres d'art de totes èpoques i es treballava de valent per a que encara estés millor. Però, de sobte, el Museu passa a ésser una cosa supèrflua. L'actual Ajuntament, que s'ha lliurat de ple a la bona administració de la ciutat, ha deixat el Museu tal com estava. I fa ben fet, molt ben fet. Això de tenir Museu és propi de països endarrerits.

Cada cosa del Museu tenia el seu rètol explicatiu. Però, era en català. En català, quina gosadia! A fora, els rètols catalans! Però, s'havien de posar en castellà? No! Això significaven alguns diners que per un Museu no valen la pena. I ara, no hi ha cap rètol en lloc. Els estrangers i altres visitants, quan no poden saber el que contempnen, tro-

ben que l'Ajuntament fa molt ben fet de gastar aquells diners en altres coses més útils i cultes.

UNA ALTRA DESGRACIA

Barcelona està de pega. Sempre té desgràcies. Es una bona llàstima! Si no tingués mai desgràcia grossa seria el país més feliç del món, perquè les circumstàncies actuals són per donar la felicitat al més exigent.

Quan encara ens punyeix la catàstrofe del tren de Les Planes, ara fa dues setmanes dimití el regidor senyor Bonell—Bonell i no Borrell com deïem en el número passat; ningú no s'estranyarà que no sapiguéssim ben bé el nom. I això encara no era prou. La fatalitat ha convertit Barcelona en la seva víctima preferida. després d'aquesta dimissió, que és una catàstrofe tan grossa com la del tren de Les Planes, n'ha vingut una de pitjor: ha dimitit el senyor Marfà, president de la Diputació. Per què? Totes les desgràcies van acompanyades del misteri; la del tren de Les Planes, per exemple, ha dut el misteri de qui és el responsable. El senyor Marfà ha dit que ja feia temps que es volia retirar, que ja ho havia indicat així algunes vegades. Ningú, però, no sabia que hagués fet aquestes indicacions. S'ha dit si era per desavinences amb l'Ajuntament. I ca! Hi ha massa harmonia—la característica d'aquest règim és l'harmonia, precisament—per a ésser possible les desavinences. La desharmonia ja ha passat a la història; era cosa pròpia del vell règim. El senyor Marfà ha dimitit, senzillament, perquè la mala sort flagella la nostra ciutat amb horribles desgràcies. I podem estar contents que el senyor comte de Santa Maria de Pomés hagi desistit de fer-ho, sinó, no sabem pas com ens ho hauríem arreglat.

ESTAMPES DEL CAMP

Simtonia en gris menor

Avui, plou. Plou dolçament, silenciosament, podríem dir, ja que aquesta pluja que posa una cortina de cristall opac entre els nostres ulls i el paisatge, gairebé no fa remor. Sols quan algú obre la porta forana se sent el cantar de l'aigua caient sobre les últimes fulles que es podreixen en el fang.

—Demà hi hauran bolets—ha dit l'Antonieta.

Nosaltres estàvem asseguts davant el foc, un alegre i clorós foc de sarments, vora la finestra. Teníem una pipa a la boca—una burgesa pipa de porcellana holandesa—i un llibre—un volum de Spinoza—a les mans.

En oir aquestes paraules de l'Antonieta, hem deixat el llibre, hem alçat els ulls. Les paraules de l'Antonieta ens han banyat en una onada tèbia, dolcíssima, inefable, d'alegria. Nosaltres—ho confesem orgullosament—som *gurmants* dels bolets. Com en som d'un bon conill de bosc guisat amb perfumades herbes de la muntanya; d'unes suculentos truites del Segre o del Fresser; d'unes becades amanides amb conyac i mantega...

Això no té res d'estrany. Quan s'és jove i es té el cap ple de lluminàries de festa major, es menja de qualsevol manera, cuita-corrents, en el primer restaurant, en el primer bar americà—més o menys americà—que es troba al pas. Quan s'ha viscut d'una manera massa ràpida i turbulenta i s'acosta un als quaranta anys, quan el ventre comença a dibuixar una plàcida corba, un s'asseu a taula amb més respecte, amb més religiositat. I és que, quan s'han passat els trenta anys, es gaudeix de la vida més i millor. La juventut no és més que impremeditació, ignorància, lleugeresa.

Així, quan l'Antonieta ens ha anunciat els suculentos, els sabrosos bolets per a demà—tòfones, ous de reig, peus de rata, pebrassos, pinatells, rovellons—hem volgut saber, amb una certa angoixa,

—Vol dir?

—Ja en pot estar segur, senyoret—ha fet, somrient, la minyona.

I nosaltres hem sentit que un aire càlid i plàcid, ens inundava.

A fora, sobre les vinyes despullades, sobre els camps de roja terra remoguda, sobre els oliverars de color de plata vella, plovia, plovia dolçament: una pluja en to menor. Feia fred. I nosaltres, després d'una pietosa angoixa per tots els abandonats, per tots els que van de camí, per tots els pobres, per tots els miserables, hem pensat, que és bell donar-se a les excel·lències d'una bona lectura, d'una bona taula i d'un bon llit despullant-nos de totes altres vanes i enlluernadores il·lusions.

LLUÍS CAPDEVILA

Fadrina bonica...

Fadrina bonica
del somriure d'or,
com una música
sents l'amor al cor.

Si és arpa o psalmeri
no ho sabries dir,
saps que és un misteri
que el cor fa estremir.

Es com una espina
que es va tornant veu:
"Deixa el ser fadrina;
busca't un hereu".

Fadrina bonica
del somriure d'or,
escolta una mica
ço que et diu el cor.

Quan seràs casada
tindràs uns infants
que a cada besada
s'aniran fent grans.

Treballant la terra
devindran sapats,
t'ompliran la gerra
de fruits confitats.

No et dolgui la lluita
que esclatà en petons,
són els infantons.
és la flò i la fruita,

Tu rai, tens l'estrella
plena de claròs
perquè ets la més bella
de tot el redós.

Fadrina bonica
del somriure d'or
que d'aquí una mica
ja et vindrà la mort.

Gosa aquesta vida
amb el cor obert;
el món és mentida,
sols el goig és cert.

L'amor és veu fina,
creu aquesta veu:
"Deixa el ser fadrina;
busca't un hereu".

SALVADOR PERARNAU

Un gimnasta del cant

Confessem que no som gaire entesos en qüestió de música. Aquesta és una confessió noble que no estem acostumats a sentir a gaire gent. El nostre país és un poble on tothom vol entendre de tot, especialment en coses d'art; com més ignorant és una persona, més coses creu saber. Però nosaltres no som així, nosaltres no diem el que no entenem.

Això vol dir que trametem aquest diàleg, sentit a una cantonada de carrer, amb tota objectivitat. Altrament, podria ésser que durant l'estona que ha passat entre sentir la conversa i escriure-la, haguessim equivocat alguns dels punts del diàleg.

Esperàvem un amic tocant a la cantonada d'un carrer. Al xamfrà, parlaven dos comentaristes d'en Fleta; un era d'aquells que creu que el "divo" tenor és dels millors del món, l'altre creu que és un tenor discret.

—Quin home! És el "no va màs" del cant!

—Bé, però creus que és superior o inferior a Làzaro?

—En Làzaro és més artista, canta millor. Però, és una altra cosa. No resulta tant. Si en Làzaro tingués l'escola l'en Fleta, seria molt superior. Però no té la seva escola. I l'escola hi fa molt. En el cant és el tot.

—Així, t'agrada més en Fleta.

—Es clar, no es pot ni comparar!

—I trobes superior en Fleta a tots aquells cantants que tenien tanta fama, i ben justa per cert, quan eren joves?

—Oh, no s'hi poden comparar tampoc. En Fleta és el millor que ha existit.

—M'agradaria tenir els teus gustos. Creu-me, disfrutaria més.

—No sé com l'empresari del "Liceo", poguent dur artistes com en Fleta, posa obres tan ensopides com òperes de Wagner, Beethoven, Mozart, Strauss; i aquesta sèrie de russos de darrera hora que ni sé com se diuen i que tots són iguals.

—Ja et dic, t'envejo els teus gustos.

—Altrament, en Fleta fa una cosa meravellosa, grandiosa, "tremenda". No ho ha fet mai ningú. I l'home que pot fer això és el millor que hi ha. En Fleta arriba al "la" de pit.

—Així vols dir que el seu mèrit consisteix en fer les coses que els altres no fan, com aquells equilibristes que veiem al circ.

—Home, no sé si la comparació és molt justa. La trobo poc elevada.

—Poc elevada i et parlo d'equilibristes de trapeci?

—Deixa't de xistus. Ben mirat, la teva comparació té un fons de veritat.

—Així, acabem. Diques que en Fleta no és cap artista, sinó un gimnasta del cant.

En això arribà l'amic i no poguérem seguir la conversa.

LA POR AL RIDICUL

—Si no ens haguéssim de posar a Paparador, encara m'hi casaria amb aquesta vella.

L'Ajuntament de la ciutat

Cada dia trobem més bo aquest nostre Ajuntament, glòria i orgull del món sencer. No hi ha cap altra ciutat a la terra, n'hi haurà mai, que s'hi pugui acostar ni de lluny. Què és cas! Els homes que el componen són uns éssers privilegiats. Semblen caiguts del cel, com en aquells contes de fades i prínceps. Tots els homes superiors de la ciutat s'hi han reunit. Per això, veieu gent que ha renunciat a les seves idees; poder tenir un Ajuntament com aquest, val molt més que totes les idees juntes. Per això, un senyor Salas Antón ha renunciat el socialisme i el cooperativisme; per això un senyor baró de Viver, ha renunciat a les seves tendències albistes; per això, un senyor Nebot—quin gran arquitecte!, quin gran artista!—ha renunciat del seu catalanisme; per això el senyor Juncadella ha renunciat als seus ideals republicans... Algú ha dit que tots aquests senyors són regidors per ambició, però no ho cregueu; els que això diuen són envejosos. I un Ajuntament com el nostre està ja damunt de totes les petits vils enveges; aquest Ajuntament té la missió de salvar la ciutat, i ja l'ha salvada. Hurra!!

COSES DE LA VIDA

—Per què plores, petit?

—Perquè la mama se'n va a fer una excursió amb Studebaker, i és segur que no la veuré mai més.

Barcelona és bona si la bossa sona

Barcelona és bona si la bossa sona, diuen. I tenen tota la raó. L'Ajuntament que ara tenim és un Ajuntament d'aquells salvadors; ell no fa política, només administra. Per això ha acabat totes les disbauxes dels Ajuntaments polítics de l'antic règim. L'Ajuntament d'ara, només fa les despeses que són veritablement necessàries. Veu's ací perquè la ciutat ara està salvada i perquè, no fent disbauxes, la ciutat és rica.

Una ciutat rica, és clar, pot fer grans coses. Quan les caixes municipals són plenes, es fan totes les obres que calen per a l'engrandiment i la bellesa de la població. Per això, ara Barcelona és el poble més bonic i ric del món.

Fixeu-vos-hi un xic, amb la nostra Barcelona d'ara. Quina diferència amb la d'abans!

Ara, tenim un palau magnífic, la qual cosa diu prou clar el nostre sentit de la reialesa i de l'elegància. Ara, tenim una Plaça de Catalunya—visca el senyor Nebot!—que no és possible trobar-ne cap altra enlloc; és tan bona, que ni tan sols coneixem els plans i com serà, i el mateix senyor Nebot ignora el què hi fa. Ara, no tenim cap carrer sencer, tots són oberts de cap a cap; tots els carrers de la ciutat estaven desastrosos, n'hi havien que semblaven que estaven bé, però només ho semblaven; diuen que dels fets ara alguns queden pitjor que abans, però els veritables organitzadors saben que un carrer ben fet ha de semblar molt mal fet. Ara, de seguida tindrem un gran "boulevard"; això de les Rambles és lleig, i ja ha passat l'època dels sentimentals. Ara..., si en podríem enumerar de grans reformes així!

Barcelona és una ciutat nova. Està tota canviada. Naturalment, encara que els contraris al règim ho critiquin, el canvi és en bé.

Una cosa així només la pot fer un Ajuntament excel·lent com el nostre. I per a què un Ajuntament sigui tan insuperable només és possible que amb una absoluta com-

penetració i harmonia dels regidors. I de l'harmonia dels regidors, ningú en dubta! Allò és una bassa d'oli (consti que aquí no hi té res que veure la dita "Qui oli remena, els dits se'n unta.") Es clar que sempre hi ha envejosos, i com més bona és la cosa, com aquest Ajuntament, més envejosos té. I aquests envejosos diuen que no hi ha cap regidor que simpatitzi amb l'altre, que es toleren per mútua ambició, que cap pensa igual i cap no té ideals. I ca, deixeu-los dir; aquests envejosos en el seu lloc, sí que serien el que ells diuen que és aquest Ajuntament, i a més a més no farien res.

Visió de balneari en octubre

Són les deu, les onze... Poques, ben poques coses hi ha en el món tan tristes com aquest "casino", en aquestes hores de la nit. La remor acompassada dels plàtans del passeig cimbregant-se sota aquest fred vent d'octubre, i una pluja fina i llantiosa que va entelant la gran galeria vidriada, com si seguís el ritme d'aquest vals lent de balneari, que bé podria ésser del malaguanyat Clifton Worsley, i que una migrada orquestra va desgranant, donen una impressió tan llastimosa, que bé podríem comparar-la a la que sentim a l'assistir a una funció de teatre en què una companyia de la categoria d'aficionats rurals dona davant dues o tres fileres de persones.

En aquest "casino" encara s'hi fa alguna reunió de joves, una reunió barata de jerseis de tots colors: groc, verd, blau. No comprenem com els homes puguin portar aquests jerseis d'aquest blau tan de cel, tan de color de "hija de María".

En aquest fred mes d'octubre, aquestes reunions tenen un regust de botiga d'antiquari amb una mica d'exotisme ranci de perfumeria barata o de cigarreta Bondmann.

En un angle de la sala hi ha tres o quatre "mamàs" que encara són a la "colònia" perquè als seus respectius marits els convé que encara hi siguin... Més enllà, una, dues taules de poker.

I al contemplar aquesta sala deserta en la que encara gesticulen dues, tres parelles al so d'un infernal jazz-band, sentim un calfred estrany que se'ns endinsa a l'ànima, com aquesta pluja fina com un glavi, aquesta pluja tan freda d'aquest mes d'octubre tan trist.

SALVADOR MARSAL

T. S. F.

El marit, de retorn del cafè, ha entrat a casa seva i, creient l'esposa al llit, ha entrat al despatx directament i s'ha posat a treballar. Es una cosa que feia sovint, car ell ja sap que la seva esposa no es dona que li plagui anar a dormir gaire tard i la major part dels dies a quarts d'onze ja hi és.

El marit està fent els comptes d'una partida de cautiú que li ha arribat. Es una partida un xic crescuda i té una mica de feina. Però de sobte, li sembla sentir una veu estranya al quarto. La seva esposa està acompanyada? Escolta bé. Efectivament, no hi ha dubte. Algú parla amb ella, al seu quarto. Escolta més. Es una veu d'home. Cornut! L'home perd el seny i agafa un revòlver. Decidit, se'n va al quarto.

Obre la porta d'una revolada i encara el revòlver allà d'on sortia la veu. I, senzillament, era un aparell de telefonia sense fils, que ella havia comprat per a obsequiar al seu marit.

Un nou missioner

Diguem immediatament el seu nom: en Junoy. No don Emili, senador perpetu i cronista de *foyers*, gran cor i gran barceloní, sino en Josep Maria Junoy, que ha estat sempre una mena de *radio-escucha* transcendental. Ell va recollir les més arriscades i excèntriques teories parisenques. Ell fou, fa vuit anys, el dibuixant captador d'en Paul Iribe, i fa deu l'escriptor delegat d'en Guillem Apollinaire. Emissió d'avantguarda de París, emissió que ell radi-escoltava. Afeigeixi's la mica del bar, la mica del circ, la mica de la menta, la mica del "coctel", la mica del Kai-kai i es comprendrà que en Josep Maria Junoy era un producte canviant de la sensibilitat moderna.

Ara s'ha fet missioner catòlic. És la moda literària parisenca. El dissabte va donar una conferència als jesuïtes sobre "La moral i la plàstica de la Verge". Varen anar a escoltar-lo els seus amics, que si no són ben bé ateus, poc se'ls falta. En Junoy va llegir una letania i els amics varen acordar no tornar mai més a cap conferència d'en Junoy. Una perquè, ademés d'escoltar letanies, havien de resar unes ave-maries.

En Junoy es va molestar perquè *La Publicitat* va posar l'anunci de la seva conferència a la secció religiosa.

—Hauríeu, vós, tan religiós, estar-ne content—li objectaren.

—No—respongué en Junoy—perquè l'anunci de la meva conferència era al costat del de les quaranta hores, i aquestes són massa grans per a posar-se al costat d'una cosa meva.

Aleshores l'amic, digué:

—Així, en lloc d'anar a la vostra conferència, aniré a les quaranta hores.

—Home, no!—digué immediatament en Junoy.

COMPENSACIO

Ella: —Per què es deixa el cabells tan llargs?

—Ell: —Perquè vostès, les dones, se'ls deixen tan curts.

Els estanys de la Universitat

No sé si per iniciativa de l'Ajuntament, del senyor rector de la Universitat o de l'Escola d'Arquitectes, fa poc temps es construïren, a l'ampla vorera que hi ha enfront de la Universitat, uns petits estanys que imitaven admirablement als grans estanys, semblança que acredita al seu felicitador, car feien d'allò més bonic.

De seguida es va veure que allò es feia per tal de no enrajolar la vorera, puix encara que estigui disposat que tots els propietaris ho facin, no deu considerar-se la Universitat com una propietat qualsevol, com tampoc s'hi consideren les del carrer de les Mosques. Aquells llacs estan molt millor, puix fugen de la monotonia de les voreres enrajolades, còmodes, això sí, però massa urbanes (i que perdonin les dones dels guàrdies urbans).

Però amb la precipitació com foren construïts aquells estanyols, qualitat característica de totes les obres que du a cap el nostre Ajuntament, gràcies al no menys mai prou alabat senyor Nebot, quedà el sòl poc endurit, i ara l'efecte cercat desapareix sovint car l'aigua es filtra amb facilitat i resta sols un clot ple de fang, que per desgràcia també acaba per assecar-se. Sols està del tot bé quan plou i dos o tres dies després. No està del tot malament tampoc quan els regaires es recorden d'omplenar-los.

Convindria en gran manera, per tal de no desentonar amb els tan ben conservats jardins de la Universitat i amb la mateixa grandiositat de l'edifici i de la majestat i pulcra Plaça de la Universitat, que cada dia es proveïssin de l'aigua necessària aquells formosos clots, i així no perdrien el caràcter com ara perden tan freqüentment.

Farà cas d'aquest prec el senyor alcalde, el senyor rector, el senyor Nebot o el senyor qui sia?

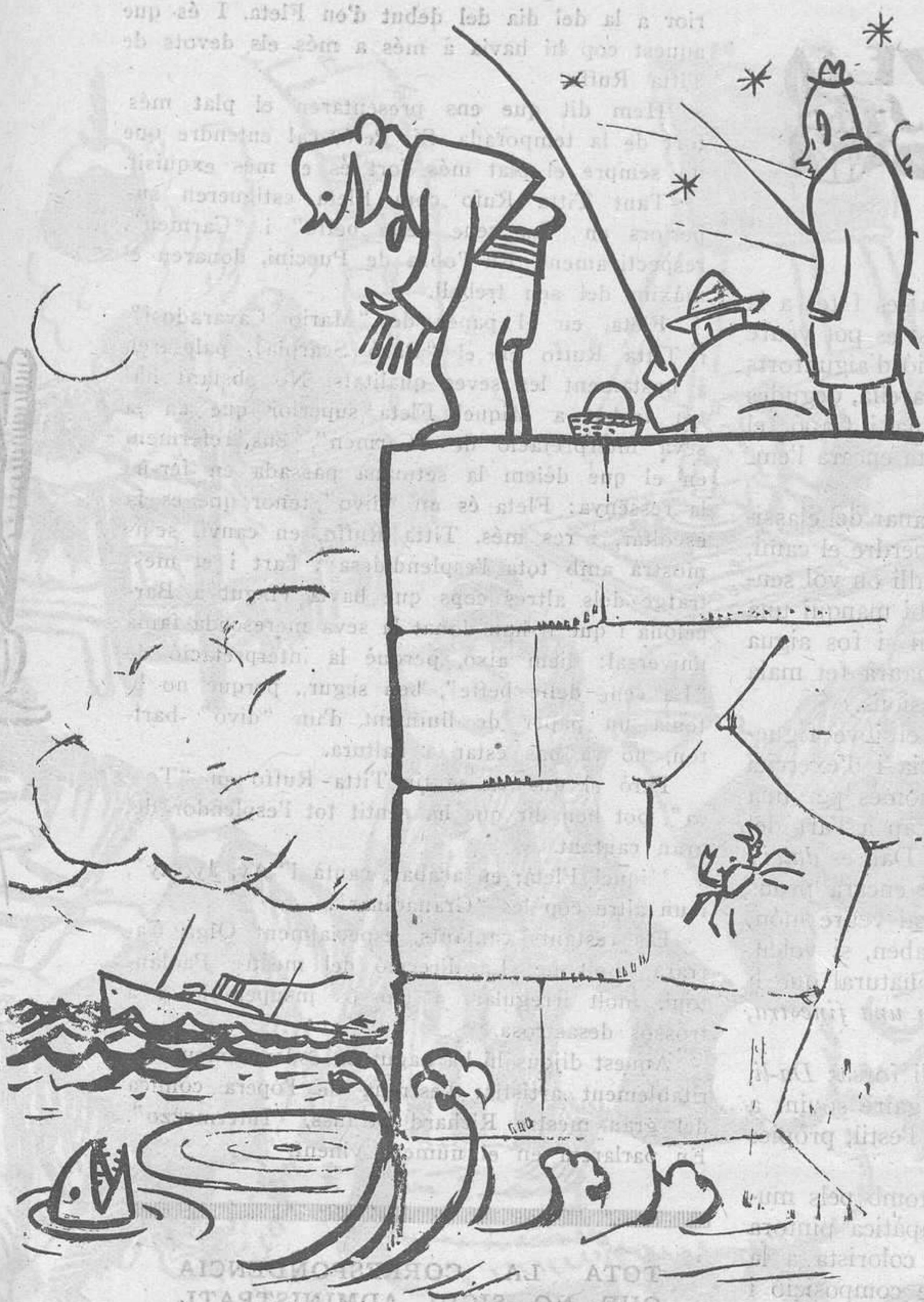

CONVERSA

—Jo vos admiro, senyor camell, la vostra tranquil·litat.

—Feu com jo, que tot m'ho tiro a l'esquena!

abom ab ésis i estis de moda

DESGRACIES

El peix: —I tu, què pesques?

El pescador: —Res, perquè m'ha caigut la canya.

Marian Golobardas

Ha mort en Marian Golobardas. La seva mort ens ha produït una profunda impressió, ja que era un gran amic nostre, un gran amic d'aquesta casa i de la gent d'aquesta casa.

Home bo, tot aquell que feia coneixença amb ell es convertia en el seu amic. Escriptor notable i estudiós, havia col·laborat en les més importants revistes i deixa escrites *Al margen de la vida*, volum de poesies; *Los moscones*, *El éxito*, *El único señor*, obres teatrals.

Dintre poc veurem al "Tivoli" una sarçuela d'en Golobardas, *Margacitiña*, que ha musicat en Zamacois.

Descansi en pau el nostre malaurat amic.

Pau, pau i sempre pau

Qualsevol que sentís aquest mot produït per una veu ronca i amb un sentit admiratiu remarcadament, aixecaria les mans enlaire o bé faria onejar un mocador blanc en senyal de rendició. Com que totes les coses canvien, també s'ha canviat el mot, i ara pronunciat per molts senyors *Esteves ilustrados*, o enllustrats, hom podria creure que el demanant va posseït d'un passaport internacional.

Encara que sembli un conte i passi per això d'aquests,

també cal anar al gra. A Ginebra, a Locarno La Haya, s'està—o ha estat—discutint per a la pau.

Els alemanys estan satisfets de la conferència de Locarno pels resultats obtinguts arran d'aquest tractat.

No s'han cansat de dir totes les potències que han signat l'acord d'aquesta conferència, que tenim la pau a Europa per una pila d'anys. Tant de bo!

Com que el tractat de Versalles va crear molts pessimistes, encara que a Locarno s'hagi acordat un bon tractat per a la pau, no ens convenceran pas fins que la realitat ens ho ensenyi, i és que el temps, molt amic nostre, ens permeti la nostra estada en pau en aquesta terra.

Com que seguint les obligacions d'aquest acord ha de venir una reducció d'armaments, per això els alemanys estan satisfets, ja que si un tractat de Versalles els limitava l'armament a tots els vençuts, ara vingui un tractat de Locarno per reduir el dels vencedors i nivellar la força entre els dos adversaris.

A més d'aquesta satisfacció en tenen una altra, com és la de l'entrada a la Societat de Nacions. Així, tenint entrada a la petita Entesa, podran fer entretenir aquesta institució inter-aliada, discutint la reducció d'armaments i impossibilitar a les potències d'una futura guerra, que a no haver estat l'acord de Locarno hauria estat imminent.

Amb motiu d'aquest acord, la casa Krup, d'Alemanya, comença a destruir el seu montatge per a la fabricació de canons, perquè veu un perill per a aquesta indústria sobre l'acord de Locarno.

Potser aquesta destrucció és feta més a base de propaganda que no pas de bona intenció, ja que els alemanys mai no s'han deixat entendre i sempre han predicat ço que ells no han cregut mai.

Si la casa Krup aniquila la maquinària de canons per artilleria no és pas per por de l'acord esmentat, sinó perquè veu la impossibilitat d'aquests a la pròxima guerra. Potser també aniquilarà un sistema de maquinària per a montar-ne un altre, que també podria produir material per a una guerra química, i així, mentre els uns discutiran vanament, els altres produiran, aprofitosament, i llavors, per comptes d'anomenar-se Pau, ocurrirà dir-se Pere.

L'ONCLE MATIES

Entre amigues

A casa de la baronesa de Vilamaula es donava un gran te. Estava molt animat, perquè els barons de Vilamaula són el bo i millor de la nostra aristocràcia. A la reunió, es veien les escenes que solen veure's en aquests casos: flirteigs, besos furtius, compliments, burles, etc., etc. En un recó, dues belles dames parlaven. Eren dues dones que feien goig de debò. Les mirades cobdicioses de tots els aristòcrates assistents s'havien aturat i resseguit el seu cos.

—Està bonica avui la baronesa.

—Sí, sembla un dona de vint-i-cinc anys; sembla que realment tingui l'edat que ella diu.

—Pobre baronesa, com s'amaga els anys, i tothom, tothom, sap els que té.

—Sí. Tothom sap que anava al col·legi amb tu.

VELLS I JOVES

Després de la bonica col·lecció de fotografies fetes a la casa pels més artístics procediments moderns, es pot veure a les "Galerías Areñas" una notable exposició d'aiguaforts i d'estudis i pintures a l'oli, al tremp i a l'aquarella, degudes al celebrat artista madrileny en Joan Espina i Capó, el qual amb tot i haver tombat la setantena, porta encara l'empenta de la joventut.

En Joan Espina és tot un mestre que sap anar del classicisme a l'impressionisme a ulls clucs i sense perdre el camí, perquè coneix l'ofici de debò i posa el color allí on vol sense que ni sobri mai una pinzellada ni que n'hi manqui una gota tampoc: demés, maneja l'aiguafort com si fos aigua de colònia talment. Res, una exposició que haurà fet mala espina a més d'un jove carregat de pretensions.

Al revés d'aqueix veterà de la pintura, el jove figurenc, en Salvador Dalí, mancat d'experiència i d'exercici artístic, roda de la Ceca a la Meca, guiat només per una força secreta que duu a dintre i l'empeny cap a l'art del color i de la perspectiva. Prou es veu que en Dalí es *daleix* per a fer coses que estiguin bé, però no té encara prous elements per poguer eixir amb la seva i li cal veure món, estudiar, comparar fins imitar als que en saben, si voleu, per anar desenrotllant i refinant la intuïció natural que li ha posat tan ben posada a aquella *Figura en una finestra*, que és una revelació.

Jo li aconsello al novell pintor que treballi forsa; *Da-li, da-li* i sortirà amb la seva. Oi, si no pinta gaire sovint a *Pierrot tocant la guitarra* i altres cosetes per l'estil, pròpies de la primera volada.

També li convindria viatjar i donar un tomb pels museus a la senyora Aurora Folquer, una simpàtica pintora espontània, dotada d'un ferm temperament colorista a la moderna, que se'n va de dret a les teles de composició i pinta sense temença a plena llum.

En veure l'exposició de la senyora Folquer, remembrarem tot seguit l'èxit que va assolir al "Saló dels Independents de París", l'any abans de la Gran Guerra, amb un quadro de costums gitanes; llavors estava en els inicis de la pintura, de la qual es veu que l'allunyaren els afers de la vida; avui, en reprendre la marxa, va una mica més pesadeta, però porta encara totes les seves envejables facultats de colorista, no pas refinades, més franques i plenes d'una gran ingenuïtat, que li fan trobar ben sovint fineses de color i encerts de llum que devegades no troben els pintors professionals.

Res, que la trescadora artista es troba encara a l'aurora de la pintura; de cor li desitjo que pugui assolir la plenitud del migdia, que es mereixen les seves envejables facultats.

A "La Pinacoteca" hi ha una curiosa exposició de dibuixos i aquarelles de pintors del segle XX; és un *recordatori* dedicat als Mayol, Rigal, Martí i Alsina, Valeri Roviro, Tusquets, Codina Langliu, Armet, Baldomer Galofre, Arraut, Urgell, Nonell i altres artistes del seu temps.

C. ARBÓ

TEATRES

LICEO

"Tosca", per Titta Ruffo i Fleta

Dijous de la setmana passada, l'empresa del "Liceu" presentà el plat més fort de la temporada. Una "Tosca" cantada per Fleta i Titta Ruffo. L'expectació fou enorme, gairebé supe-

rior a la del dia del debut d'en Fleta. I és que aquest cop hi havia a més a més els devots de Titta Ruffo.

Hem dit que ens presentaren el plat més fort de la temporada. Si. Però, cal entendre que no sempre el plat més fort és el més exquisit.

Tant Titta Ruffo com Fleta estigueren superiors en "La cene delle beffe" i "Carmen", respectivament. En l'obra de Puccini, donaren el màxim del seu treball.

Fleta, en el paper de "Mario Cavaradosi" i Titta Ruffo en el "Baró Scarpia", palesaren a bastament les seves qualitats. No obstant haver trobat a Miquel Fleta superior que en la seva interpretació de "Carmen", ens refermen en el que dèiem la setmana passada en fer-ne la ressenya: Fleta és un "divo" tenor que es fa escoltar, i res més. Titta Ruffo, en canvi, se'n mostrà amb tota l'esplendidesa i l'art i el mestratge dels altres cops que havia vingut a Barcelona i que li han donat la seva merecudada fama universal; diem això, perquè la interpretació de "La cene delle beffe", ben segur, perquè no li tenia un paper de lluïment d'un "divo" baríton, no va pas éstar a l'altura.

Però el que va sentir Titta Ruffo en "Tosca", pot ben dir que ha sentit tot l'esplendor del gran cantant.

Miquel Fleta, en acabar, cantà l'"Ay, ay, ay", i un altre cop les "Granadinas".

Els restants cantants, especialment Olga Carrara, molt bé. La direcció del mestre Paolantoni, molt irregular; a trossos insuperable, i a trossos desastrosa.

Aquest dijous hi ha hagut un esdeveniment veritablement artístic: l'estrena de l'òpera còmica del gran mestre Richard Strauss, "Intermezzo". En parlarem en el número vinent.

TOTA LA CORRESPONDENCIA QUE NO SIGUI ADMINISTRATIVA DEU DIRIGIR-SE AL DIRECTOR DE "LA CAMPANA DE GRACIA". NO ESSENT AIXI, LES CARTES NO SERAN CONTESTADES

ROMEA

Segueix l'èxit de l'Artís amb la seva comèdia "Seny i amor, amo i senyor". Com havíem previst "L'auto del senyor Moixet" se'n va anar a l'aigua. Que hi farem!

Mentre es preparen dues obres noves que signen en Josep Maria de Sagarra i en Carles Soldévila—i aquests noms jo són una garantia—s'ha reposat "La intel·lectual", d'en Rusiñol, temps ha no representada. Naturalment, per a les obres d'en Rusiñol no passen anys. El públic ha rebut excel·lentment la vella comèdia, tan excel·lentment com si es tractés d'una obra nova.

OLYMPIA

"Olympia" ens ofereix un magnífic espectacle. Hi ha de tot en aquest espectacle, no hi manca de circ equestre.

Hi ha de tot en aquest espectacle, no hi manca de circ equestre. Hi ha de tot en aquest espectacle, no hi manca de circ equestre. Hi ha de tot en aquest espectacle, no hi manca de circ equestre. Hi ha de tot en aquest espectacle, no hi manca de circ equestre.

L'HIVERN PEL POBRE I PEL RIC

Diferents maneres de fer-se passar el fred.

gosta; uns trapeçistes emocionants; un home que es passa la vida tancat en un gàbia de lleons i en fa el que vol d'ells.

De la parella Pipo i Seiffert ens agrada Seiffert, que ens sembla un dels pallassos millors que hem vist: a Barcelona el millor, indubtablement. De la parella Rico i Alex, no ens en agrada cap.

TIVOLI

“Tierra levantina” és una de les obres més ponderades, més serioses, més dignes, que hem vist de molt temps ençà en els nostres escenaris. No obstant, és l'obra d'un músic jove: l'Enric Estela. Però cal dir que aquest músic jove no s'ha preocupat, com tants altres, de buscar l'èxit per mals viarany, que són els de la facilitat, de l'excessiva falicitat, els de donar-se a la musiqueta per a pianos de manubri.

La interpretació molt bé per part de la senyora Iglesias i del gran Emili Vendrell.

VICTORIA

“La ciutadela”, d'Alfons Roure.

La setmana passada debutà al Teatre “Victòria” la companyia catalana de l'Enric Giménez. Va estrenar la comèdia dramàtica en cinc actes d'Alfons Roure (Duvinyals), “La ciutadela”.

Es una comèdia en la qual estan molt ben lligades les escenes còmiques i les dramàtiques. Té moments d'una gran inten-

sitat teatral. L'assumpte, ben trammat, és suggestiu i se'n enduu el públic, que aplaudí amb gran entusiasme a tots els finals d'actes i de quadros i interrompé sovint la representació. Fou un excitàs.

La presentació, especialment la del darrer quadro, esplèndida. La interpretació molt bona.

Salut i Força

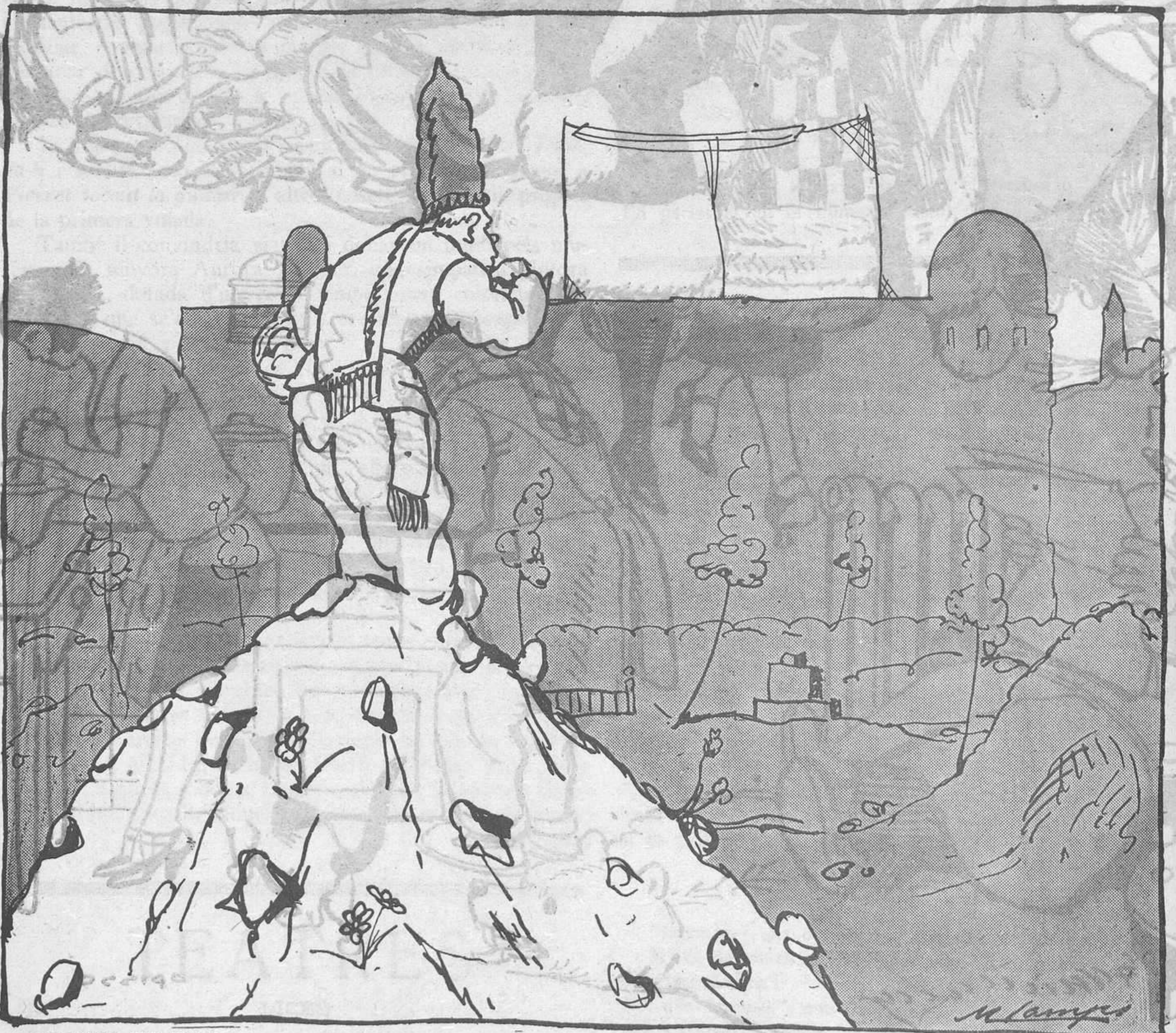
FUTBOL

Tanmateix, sempre se'n veuen de noves; ningú no esperava un resultat com el de diumenge en els partits del Campionat. Decididament s'imposa una nova tàctica: els de la cua guanyaren als del cap, i com és natural, els del cap foren batuts pels de la cua.

Si les coses continuen d'aquesta manera, ja estem veient com els peixos petits es menjaran els grossos i aquests faran una fi llastimosa.

De tant en tant bé calia alguna innovació en les coses del futbol; estem tan acostumats a seguir sempre la mateixa trajectòria!

I, segons diuen, encara no ho hem vist tot; pel que toca a nosaltres, estem disposats a suportar totes les sensacions, per sentides que siguin. I el que dèiem no ho tornem endarrera.

POTSER TE RAO

—Tafoi !Aixó és la Plaça de Catalunya? Es més bonica la del poble, i no té tanta fama!

Distinta manera de fer-se passar el fred

LA VIDA MODERNA

—I diu que li fa mal el cap al noi? Que li treballa molt, potser?
 —Molt! Es xutista.

La nota més sensacional del diumenge, fou els partits de l'“Espanyol” jugats a Praga. Assegurem que ens hauria agradat moltíssim d'esser-hi, perquè, tal com ens ho hem imaginat, era cosa bona.

Ara, que si ens guiem pel que deien els telegrams, el més interessant era la nevada. Sobretot al segon dia, que diu que la neu era gelada i en Zamora es divertia exercint les seves qualitats de dansaires que no endebades deixà conèixer en la recent excursió a Canàries. I és clar, com que dedicà més atenció en les filigranes de la dansa sobre el gel, els “goals” anaven entrant d'un a un fins arribar a quatre, que ja eren vuit, com en podien ésser més.

Repetim: ens hauria agradat molt de presenciar-ho, perquè estem més que segurs que ens hi hauríem embadalit de debò.

Sort que confiem que algú de l'expedició ens en dirà alguna cosa, per a satisfer la nostra curiositat, sinó, no sabríem pas com fer-ho.

BOXA

Ja hem arribat a la lluita de competidors; aquests redimontri d'empresaris són capaços de fer coses impossibles. Mireu que per organitzar dues matinals de boxa en un mateix dia, cal tenir estómac.

Es clar, va passar el que tothom pot maliciar; que un local era buit i l'altre ple, i també pot saber-se quin dels dos era el ple, perquè el nostre públic és d'aquells que s'aboca allí on les carícies són més dolces i afectuoses, o sigui on hi ha d'haver “knoc-outs” a “dojo”.

Per tant, a les “Arenas” fou on la gent s'abocà, i els pobrets del “Mundial”, vinga badallar.

A les “Arenas” hi veiérem el Jack Taylor, aquell que en una

ocasió pujà al ring completament “il·luminat”. Tanmateix és bon boxador, tant, que va batre a Al-Baker, l'“Huracà” que li dèiem. I aquell pobret Pera? El van deixar més tou que un coixí de plumes.

En Gironés, diuen que s'ho va prendre un xic a la fresca amb el campió italià, ja que el va deixar senceret tot el combat. Cal dir, que l'italià o tenia un mal dia o no el tenia gaire bo, perquè si no ens haguessin anunciat que era un boxador, no ens ho hauríem cregut; en tot el combat potser no pegà una sola vegada, i és clar, l'altre el dominà, no direm com volgué, però com li venia a gust, sí.

Tothom hi fa el que pot.

CICLISME

Diumenge passat va tenir lloc la cursa del “Penedès Esportiu”, l'èxit més gran de no sabem quant temps ençà—encara que només sigui d'una setmana—, perquè res ho confirma tant, com que de 61 inscrits se'n presentin 38, se'n classifiquin 26 a la neutralització i 21 al final de la cursa.

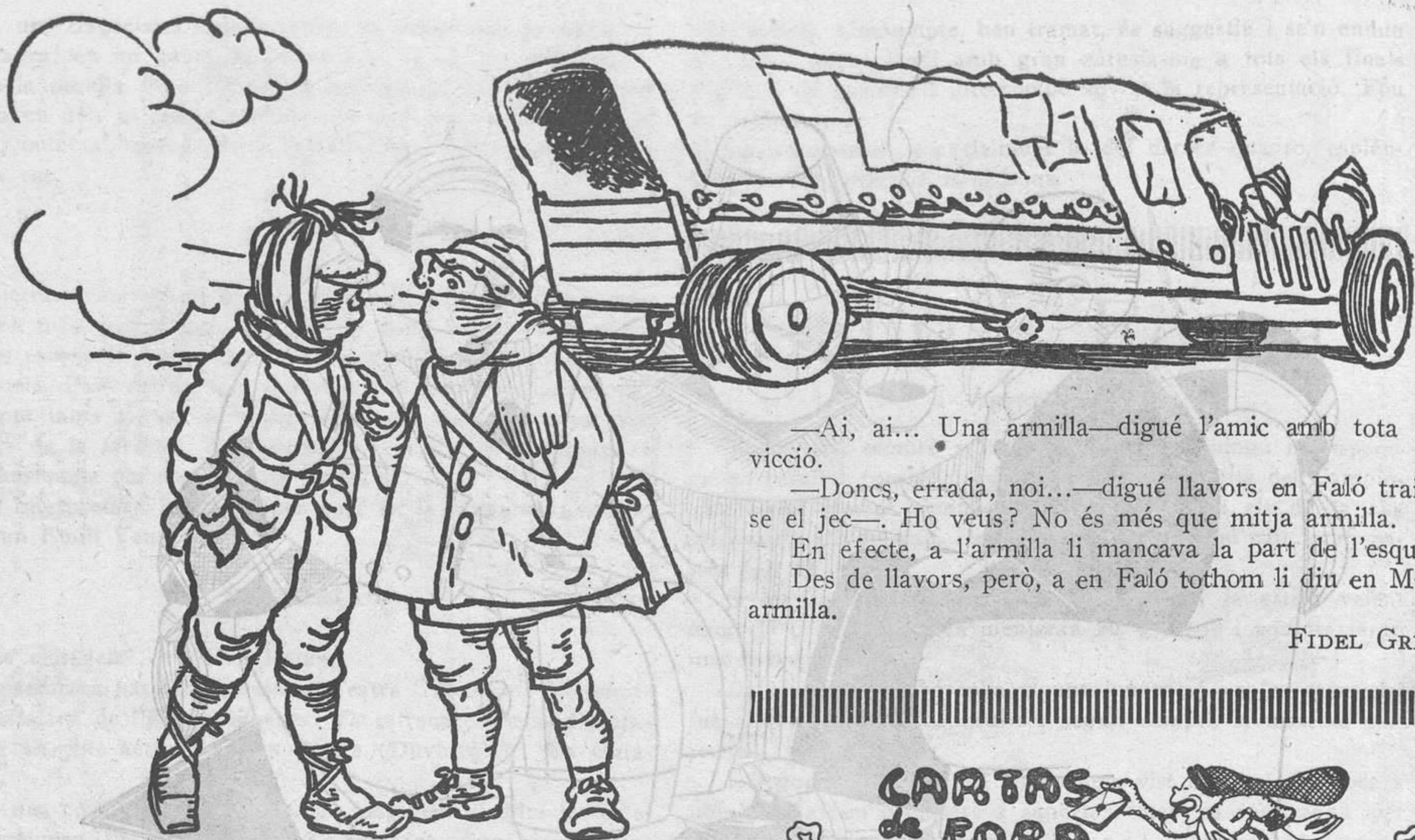
Res, que si dura un xic més, es queden sense gent per aguantar l'èxit.

Nosaltres sabem qui va seguir la carrera ben còmode en un auto i va arribar completament desfet, i cregueu que de l'èxit no en volia saber res. Ara imagineu-vos com quedarien els pobres llàtzers que anaven treient la llengua damunt de les dues rodes.

Ah! ens descuidàvem de dir que entre els corredors i durant la cursa també hi va haver “trucs” estranys. Decididament, no hi ha un pam de net.

Ja fem bé de no amoinar-nos-hi gaire nosaltres.

TEIXI

LES SUBSISTENCIES

—Tu encara ets molt jove. Però jo em recordo d'haver menjat el pa a trenta cinc cèntims el quilo.

—Ai, ai... Una armilla—digué l'amic amb tota convicció.

—Doncs, errada, noi...—digué llavors en Faló traient-se el jec—. Ho veus? No és més que mitja armilla.

En efecte, a l'armilla li mancava la part de l'esquena. Des de llavors, però, a en Faló tothom li diu en Mitja-armilla.

FIDEL GRIFOL

VILAFRANCA DEL PENEDES

Tenim en aquesta vila un mossèn que es diu Lluiset, que té a tothom liró: velles, "hicas", congregants i demás admiradors, per la seva cara angèlica i el seu posat místic, quasi patètic, esguardant sempre a terra i amb greuetat que imposa. Es una postura que li va bé per la seva feina. Se'l té per un sant de debò, i és l'amo del ramadet vilatà. Cosa que organitza, ja té l'èxit assegurat. De resultes de les seves pensades, no hi ha cap fidel que no sàpiga cantar allò tan enternidor: "Volem a Déu, etc., etc.".

Al seu cap, mossèn Llescas, li cau la baba de content, i fins s'ha deixat de tocar el violó, el seu instrument predilecte, per poguer fruir les seves gestes. Ara, el saràfic Lluiset, ha tingut la felix idea, diguem l'última innocent entremaliadura, de portar a terme un acte jesuític anomenat "exercicis espirituals". I demana (pot demanar, perquè tothom li diu "amén") la cooperació i assistència de tots els homes. Creiem que n'hi hauran. A la nostra vila no hi manquen senyors Esteves ni "Estevets" que els facin seguiment. Aquells són el paleta, el fuster, el manyà, el lampista, el boter, l'impressor, tots ells "proveïdors" de la santa casa i de les demás relacions, i aquests altres, la colla de mesellets, la galdosa companyia de l'"amo", les prestacions inconscients i estúpides, que s'imposen com un reviscolament d'ancestral esclavatge. Què vol dir que això de l'espiritualitat, en serà convertida, per aquests "practicants", en la més grollera aspiració d'ambicions materialitzades, i en la més despreciable de les hipocresies?

Sembla, però, que els costa un xic de reclutar penitents; potser és per les trenta pessetones que han d'afluixar per passar cinc dies d'ensopiment, o bé és que temen que la falta de costum els faci fer el ridícul, perquè en Lluiset, en un dels seus darrers sermons, es planyia de què amb tanta fe com hi ha sembrada, no hi hagués més ànsia per volguer anar a descansar a la "Torra".

De totes maneres, com que són gent de "pasta", si el personal flaqueja, ja trobaran ànimes en pena disposades a anar-hi d'arròs. L'èxit està garantit, però el resultat serà negatiu, per ésser aquests actes pur convencionalisme, dissimulat per una mútua necessitat de predicaires i oients, per anar tirant del carro i dominar les consciències.

Berruga.

PAGESADES

UN QUE NO POT PERDRE MAI

Hom diu que, de dos que juguïn, l'un o l'altre té de perdre... Gre... Doncs, nosaltres en coneixem un que no pot perdre mai, és a dir, que sempre té de perdre l'altre, perquè ell l'a de guanyar per força...

Es tracta d'en Biel, el taverner d'un poblet de fora, taverner i pagès alhora, però pagès de nom només, perquè de fet és un "vivalet", com ho prova el truc que es porta per a guanyar sempre jugant a les cartes amb els seus amics.

Tots els vespres es reuneixen a la taverna d'en Biel tres veïns amics seus per a jugar-se un porró de vi a la manilla, al solo o bé a un altre joc qualsevol i, naturalment, si guanya en Biel amb el que va de company, els altres dos han de pagar el vi... Però si perd en Biel només el paga el seu company, car en omplir el porró de vi no es descuida mai d'afegir-hi després a la bota un altre porró... d'aigua.

I per això en Biel no pot perdre mai per més que jugui i no guanyi...

EN MITJA-ARMILLA

En Faló és un altre pagès del poble d'en Biel, però pagès també perquè en fa, no perquè en sia, car no creiem que hi hagi a ciutat home més estut que ell.

Un dia parlava amb un seu amic de l'enganyosa aparença de moltes coses, i per demostrar-li amb un exemple li digué:

—No creguis més ço que vegis i palpis, i encara de ço que vegis i palpis no en creguis mai més que la meitat.

—Home—féu l'amic—em sembla que exageres... Si hom veu i palpa una cosa, bé la pot creure.

—Ca, barret!—replicà en Faló—. Guaita:—féu signant-li l'armilla que duia—què et penses que és això?

Se assegura que en lo Teatro Principal hi donarà algunes funcions la companyia de zarzuela del Romea. Com que la companyia dramàtica dels dos teatros també es la mateixa, trobo que 'ls que s'abonan al Principal es no mes que per ganes de gasiar, perquè iguals funcions en lo Romea surten bastant mes baratet, y en aquestos temps fa de bon es-

La dedicataria de «Lo incendi de Hostal-richt» diu: Al teatro català, una pedra mes, los autors. Es tot una humorada entretenirse en tirar pedras al teatro català! Ves si aixís com no li han fet res, l'arriban a tocar del pòls!

EPITAFIS.

De un exès de bona fé Mori 'l pobre que aquí jau: Oh! tu que passas, no t'émias, No se encomana aquest mal.

Sota esta lápida están Juntas la sogra y la nora, No renexien ni disputan, Caminant, porque son mortas.

CASTANYA.

ETIMOLOGIA.

Ja que estem als vols de Tots Sants, just es que esplequem alguna coseta de las castanyas. En alguna cosa 's té de véuer la castanyada! Castanya 's compon de duas paraulas: casta y anya. La primera d' aquestas duas paraulas indica lo que pot simbolisarse en la castanya, que es la castitat. Tothom sab que aquesta fruyta al càuter del arbre está cubierta de punxas, que dessota aquestas punxas hi ha una pell, que dessota d' aquesta pell se troba la castanya tal com arriba per vénder, y encara per menjaria es menester tréuer un' altra pelleja que lè, mes prima que las altres.

De aquí, que per trobarse la fruyta tant recatada devall tantes capas y punxas, se pren per mols com a símbol de castitat, y per aixó se li va dir casta. S' ha disputat llargament sobre la segona paraula de que 's compon lo nom, ó siga sobre anya. Los indios diuen, y aixó ho sabem per un de l' Africana, que com la castanya es arrugada, l' anya ve d' anye ó donia, y segons aquells castanya vol dir: casta vella ó casta d' anys. Pero nosaltres, que ab aixó de etimologías tenim per mols mes adelantats als moros que

als indios, creyem lo que 'us va dir un d' aquells que feyan salts mortals al Liceo y al Prado, que anya es fruyta, sino que a cópia d' anys y anys s' ha anat adilitant aquesta paraula fins a convertirse en anya. De manera que castanya significa casta fruyta.

AVESTRUS.

En lo «Teatro català», continúa donanhi grans entradas «Si us plah per forsa» de don Serafi Pitarra. Cada día agrada mes. «Un pa com unas hostias» no es mes que lo que diu lo titol. En Clucellas s' hi fa aplaudir que es un contento.

Voliem donar detalls sobre las inundacions últimament acontecidas, pero el Samboyano del Principado 'us deixa sense saber qué dir, porque 's coneix que quan plou aquell senyor no déu tenir res mes en que ocuparse y no deixa res per tendre.

¿Qué no van al café Nou de la Rambla a sentir los concerts que dona en Nogués? Vájanbi, que hi trobarán una escullida reunió que no té mes que escoltar y aplaudir al célebre pianista.

Lo tenor matresá, senyor Canas, se disposa a sortir per Milan a completar sos estudis. Esperem de las sevas bonas disposiciones que farà carrera anant a Italia.

EPIGRAMAS.

—Jo linch una nebotida Que es la zica que mas ama. —¿Qué es gallego aquest que parla? —No, home, que es americano.

Si per semblarne lluit Y ferte veure a la genit' Portas or y pedrerias, Mes que lluit, serás lluent.

Un mico que hi havia en una casa, saltant per jardins va anar a una habitació vehina y se'n emportá un rellotje que trobá demunt d' una calaixera. Lo dueny del rellotje se presentá al del mico y li dignó: —Escolti: 'l seu mico m' ha pres un rellotje. —Si, senyor, sí. Miris, es aquest que veig demunt de la taula. ¡Com me l' ha malmeás!

—¿Es aquest? Jo li diré; ja li vaig reparar, pero com veya que 'l feya anar de qualsevol manera, vaig contar que seria cosa seva. ¡Ves qui s' havia de pensar que era de vosal!

Se queixava un de los seus professors dient: Fa mes de dos anys que me enseñan de francés y encara no ne aprés una paraula; mireu si se pot dar mestres mes tontos.

Sol·licitó a las zarzetas del número anterior.

I. Res-sol. —II. Gras-sa.

Sol·licitó al geroglífich.

Cobra fama y cáta a jeure.

KARADETAS.

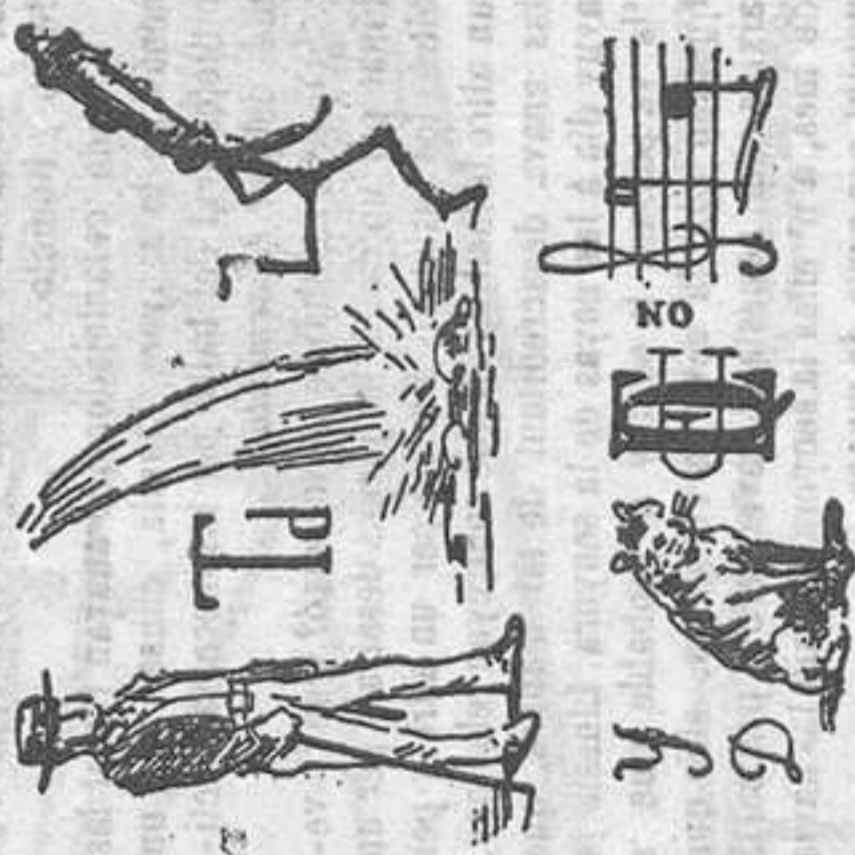
I.

Jo sóch hu, y també 'l lector; Segon, se troba cantant. De tot si que no pot serho Lo qui no havia estat casat.

II.

La prima, escalla; Lo dos, refresca. Si 'l tot se casa, De ser tot, deixa.

GEROGLIFICH.

En lo próxim numero donarem las sol·lucions.

E. R.—Innocent Lopez.

Barcelona 1868.—Imprenta de Narcís Bonaventura y Compañía, Pasadizo de Escudellers, número 4.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LIBRERIA ESPANYOLA

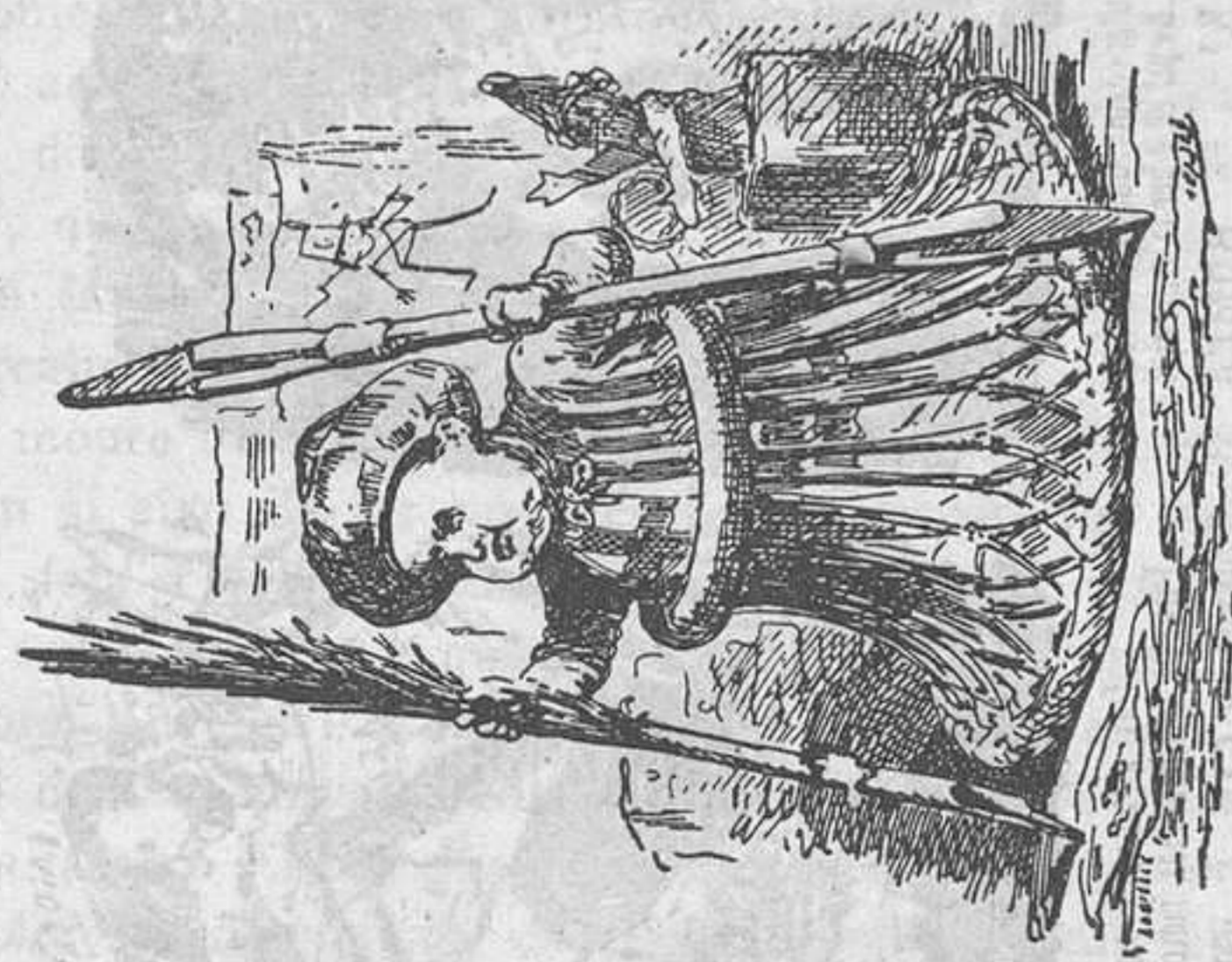
I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ampie, 26.

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixará véuer cada setmanas.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT A CASA.

Trimestre. 6 raleis.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 raleis.

Un numero sueltó, 4 cuartos.

ADMINISTRACIO Y REDACCIO.

Carrer Ampie, 26, Libreria.

LO NOY DE LA MARE.

fer pérterre la peseteica a le-seiterra que's de ga mes.

Lo cas es que 'l temps va anar passant, la senyorela Pelegrina se va quedar soltera y lo temps anant de mica en mica lo final de senyorela va fer que 's convertís en senyora.

La senyora Llussia era casada y tenia duas nenas, y cada volta que se las mirava deya: —Noyas, cregneume a mi, que só gat escarmentat. Si segun los meus consells no vos quedareu per las com la Pelegrina.

Ella quan era jove no deixava cap ball, cap reunió, ni res, y després se va trobar que de tabat que se havia ensenyat, particularment, ningú la va voler véuer.

Y al peu de la lletra la senyora Llussia cumpria lo seu propósit.

Las noyas no anavan a cap teatro ni reunió ni cosa que s' ho semblés. La mamá las acompañava a missa lo dias de obligació, y de missa a casa.

Dintre de casa sí que feyan lo que volían, perquè el rigorisme de la mamá no era mes que per un bon fi, ben ó mal entés.

Aixins es que las noyas se feyan suscrier a la major part de novelas que anavan surrint, perquè ab una cosa ó altra babian de matar 'l estona.

¡Ab, fillets meus, quan ellas llegian aquelles cosas de enamorats, y de sacrificis, y de juraments, y de disgustos pel amor, que en las novelas n' hi han mes que paraulas ab sentit!

En una paraula: las noyas de la senyora Llussia estavan perdudament enamoradas de los heroes de las novelas que llegian.

¡Com que res mes las distreyai! ¿Qué babian de fer?

Vostés dirán que fins aquí no feyan cap mal, pero aixó 'ls ne va portar y de molta consideració.

Inútil es lo fer observar que las noyas de la senyora Llussia no estavan del tot conformes ab las ideas de la mamá, pero criadas tant dócils, a tot arronsavan la espallia, pero no 'ls llis.

La mamá se 'n anava a 'l altra part de la casa, y las duas noyas ja estavan enlaint los vidres del balcó de tant y tant que s' bi acostavan, per guaytar si passava algun que llingués semblansas ab en Rodrigo, ó Eduardo, ó Leonardo, ó algun altre simpátich personatje de tal ó qual novela.

Al primer que passava, mentres los jove, 'l una deya a 'l altra: —Mira tu: aquest es idéntich a Rodrigo ó a Teobaldo.

—Tens rabó: cabell llarch, bigoti y perilla... Enterament ignal.

Y com tots los jóvens que passavan dnyan bigoti, ó bigoti y pera, ó barba, ó patillas, ó res, tots los jóvens eran del agrado de las nenas de la senyora Llussia, porque cada un se semblava a folano ó sulano de la novela aquell.

Los antipátichs eran los vells, porque en las novelas may guapets, los traidors.

Algun día las nenas, ab 'l escrita de que feya calor ó de que 'l quarto era poch ventilat, obrían lo balcó y hi surtian. Passava al-

Los cenor Vianesi, sens por de embularse los quantis ha fet desaproprer las trenyas del Guillermo... **PRINCIPAL** Entrada 2 R. **ROMA** Entrada 12 C. **GRACIA** Entrada 1 Real

Los abopas y homopatas demanant compte a en Plarar per habentlos Tardullist en lo... **PROBINA** Entrada 12 C. **GRACIA** Entrada 1 Real

La mitor es lense soco, ab Uralets convida a into la parentela. **OCIEDAD ESPROVEDA**

LO NOY DE LA MARE.

CASTANYERAS Y CONFITERS.

Per totas las cantonadas hi han fanals y hi han fogueras, Y ennegridas castanyeras... **CASTANYERAS Y CONFITERS.**

TEATROS.

En lo de Romea s' ha estrenat un drama titulat «Lo incendi de Hostalrich»... **TEATROS.**

De la pobre minyoa que se'n fa?

Aprofitant descuts d' aquest género, alguns escriptors (que a autors no arriuan) y do-

nant per escusa lo desiy del publich, fan se- gonas y terceras parts y realisan ja de molt antich lo dixto castella

Quien a buen arbol se arrima Buena sombra le cobija.

Cosa es aquesta molt vista; mes fins avuy no nos havia ocorregut (y per aixó sens digne no volia morir la vella) que s' poguessen es-

En Bernat podia salvar lo drama, y los autors no han volgut aprofitarlo. Teyentli lo que le de vell en «las joyas» redressantli la fi-

La execució va anar lau... tan... La noya- ta que fa de Roser en lo últim acte esiguet fe-

La ópera italiana ha donat fins ara lo «Gul- lermo Tell» y «Marta». Aquesta va sortir bastant bé; nos sembla que donará quantos

De la ópera francesa nos reservem parlar- ne lo dia dels morts.

Ministerio de Educación, Cultura y Deporte 2012

En aquesta secció parlarem amb tota atenció dels llibres que ens enviïn

Historia gris, novella de Miquel Llor. (Biblioteca Literària. Editorial Catalana. Barcelona.)

Un home completament desconegut en literatura, Miquel Llor, surt amb una novella de 250 pàgines. Tot just s'anuncia l'obra, es diu que es tracta d'una gran novella. L'"Editorial Catalana", que mai no havia publicat cap obra d'un inèdit, la publica en la seva col·lecció "Biblioteca Literària". "Història gris" és realment la gran novella que es deia.

Es va moure un gran rebombori dient que mancaven novel·listes, com si això de fer novel·les fos una cosa que necessités una crida feta a tall de nunci. No hi ha ningú que esperi a donar les seves novel·les a què es cridi als quatre vents: "Novel·les, senyors, novel·les! Manquen novel·listes i novel·les. Cuiteu, escriptors de Catalunya, afanyeu-vos a escriure novel·les!" No, això no es fa així. El novel·listes no es creen a base de crides. Si Miquel Llor ha donat una excellent novella i amb ella se'ns ha presentat com a gran novel·lista, hauria passat exactament el mateix si els senyors Estelrich, Sagarra i Carles Riba no haguessin cridat.

"Història gris" és tota una novella: argument suggestiu i bell, tramada amb mà mestra, magníficament ben escrita, rica de detalls justíssims, les psicologies estudiades a la perfecció, irònica amb elegància... En fi, és l'obra d'un novel·lista madur. Sembla mentida que sigui la primera obra de Miquel Llor. Això ens diu com seran les altres obres seves, un cop ben entrat a la carrera literària.

Esperits nòmades", per C. Roure ("La Novella Catalana". Barcelona.)

No cal éser exigent amb els escriptors novells quan hom veu que la seva obra primíera té alguna cosa que revela un temperament de veritable escriptor. A tothora, però, i més amb un nou escriptor, cal ésser sincer. C. Roure, el nom del qual ens era absolutament inèdit, ha publicat aquesta novel·leta que se'n diu "Esperits nòmades". Es una obra primíera en tots conceptes: d'argument, d'estil, de profunditat, de romanticisme, d'idees, d'ampulositat, de trama, d'habilitat. Podem dir que en aquesta obra C. Roure revela un temperament d'escriptor? Per un cas que així fos, no som l'exigents que hauríem d'ésser.

Hem de censurar al senyor C. Roure, que sabem que es diu Carles, que es signi amb la inicial del seu nom. El nom C. Roure pot semblar als ulls d'home poc expert en literatura, que es tracta del venerable Conrad Roure, i aprofitar-se d'un nom respectable és una cosa de mal efecte.

ALFA

Tres fulanos van acompanyant una fulana; un altre que ho contempla, diu:

Matemàtiques reformades:

—Tres per una: zero.

Un bordegàs mort de fred que veu passar un peixater amb la panera al cap, diu:

—Qui pogués ésser com el peix, que fins ara i tot necessita gell!

El general Primo de Rivera ha lliurat al general Sanjurjo el càrrec d'Alt Comissari del Marroc, que gloriósament contentava. Es una bona llàstima. Tota aquesta gran campanya d'èxits d'ara, han estat sota el comandament del general Primo de Rivera. Ens en planyem de debò.

Al coquetó saló de la gentil Esther, ella parla amb un dels seus galants. Esther és molt jova i fa ben poc que s'ha llençat a la vida del "couplet".

—Faràs una brillant carrera, amiga meva. Tú reeixiràs, ets una estrella que puja.

—T'adverteixo, gatet meu, que per a reeixir en la nova carrera no cal pujar, precisament és necessari jaure.

EL PETO

Noi, d'ençà que vas al cinema n'has après mo!!

El senyor Luca de Tena, que és el millor periodista del món, ha publicat en el seu diari, l'important, encara que no se'n faci cas, "A B C", un article resumint una conversa del general Primo de Rivera. El president del Directori li diu que vol abandonar el Poder i donar-lo a homes civils que s'hagin fet polítics en el nou règim. Ell, en Primo de Rivera, predirà aquest govern. Després, en vindrà un altre que farà eleccions.

Tota la nostra temença desaparegué llegint l'article. El Directori no podia abandonar el Poder. Però veiem, amb grandiosa i indescriptible satisfacció, que el nou govern serà el mateix, idèntic, que el d'ara, car hi haurà el mateix president.

Ha tornat a obrir-se el Saló Catalunya. Tot-hom recordarà que el Saló Catalunya fou clausurat per no reunir, des de la inauguració, fa dotze anys, les suficients condicions, i aquesta clausura coincidí amb la presentació d'un recurs contra les obres de la Plaça de Catalunya per part del propietari.

El recurs ha estat desestimat.

Es veu que el Saló Catalunya ja reuneix totes les condicions, ara.

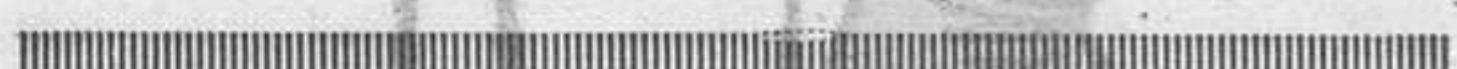

En el número passat, sortia un "repic" que resultava incompreensible. Creiem oportú esmenar-lo. Havia de dir:

Entre amigues:

—Saps que la Miquela es casa?

—La Miquela? No ho sabia. Ni tan sols sabia que estés embarassada.

AQUEST NUMERO HA SIGUT VISAT PER LA PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

Vigílies de fi de curs. Pocs dies abans de l'exàmen del col·legi, el pare diu al seu fill, un espavilat marrec, de deu anys:

—L'any passat vares tenir el premi de llatí. Esperem que aquest any tindràs el de gimnàsia. Ja comences a ésser gran i és hora que comencis a ocupar-te del teu esdevenidor.

Hem de felicitar sincerament al periòdic socialista "Justícia Social" per la seva noble campanya en pro de la vida barata i contra la rebaixa de sous. Que aprenguin els socialistes oficials.

Els farinares i forners han sortit amb la d'ells. S'ha apujat el pa. Ditxosos ells! Més torretes en construcció als afores i més autos per "uso particular".

I l'obrer, en lloc d'aquest article de gran necessitat, haurà de rosegar maons o palets de riera.

Al setmanari "La Punta", de Sitges, li han clavats 125 pessetes. Nosaltres, la veritat, no veiem en lloc la punta. Ni el cap tampoc.

El "Pajarito" aquell cèlebre "Pajarito", no l'han afusellat. Està més xiroi que la dècima d'un "sereno". Els tips de riure que s'haurà fet llegint animalades que han escrit una pluja de periodistes de secar...

Es veu que els "pajaritos" no es maten ni amb pluja de foc. Tot el més, volen...

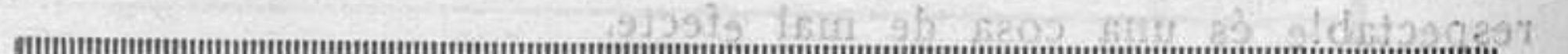
L'ARISTOCRACIA

—Quin "tren" porten els Refecas?

—Sí, però per a poder anar al "Liceo" ell no podrà fumar en tot l'any que ve.

Correspondència

Emebe Z.: Està bé. Anirà.—R. S. C.: No pot ésser. Les vostres cobles són massa arbitràries i la poesia massa enganyosa.—Noi de Palau: No, noi, no poden publicar-se.—Fenix: El vostre article passa a fer torn.—May-Nou: Horriblement dolent.

BICICLETES
MOTOR
Accesoris i Sports
SANROMA
Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

AVIAT SORTIRA
Setenta días en Rusia
LO QUE YO PIENSO
per ANGEL PESTAÑA
Poden els nostres corresponsals fer les comandes.

TEATRE CATALÀ ROMEA

Diumenge, 22, a dos quarts de cinc, «L'Anell Meravellós»
magnífica rondalla d'en Josep M. Folch i Torres

A dos quarts de sis, «Terra Baixa» del mestre Guimerà,
i la nova producció en dos actes d'en C. Soldevila, «Deu
hi fa més que nosaltres».

Nit a les 10: L'èxit dels èxits, «Seny i amor, amo i senyor»
de l'Àvell Artís

i «Deu hi fa més que nosaltres»

GRAN TEATRO ESPAÑOL

Avui dissabte tarda: «Es lloga un pis», i represa de
«El crim del pegot o El misteri de Saint Cloud»

Nit: «El preu de l'or», i «Don Jaume el Conqueridor»

Demà diumenge tarda: 2 obres, 7 actes, «La primera
vegada» i «El preu de l'or».

Nit: «El preu de l'or», i «Don Jaume el Conqueridor».

OLYMPIA

TEMPORADA DE CIRC

La millor companyia de circ equestre que s'ha vist a
Barcelona.

Dissabte i diumenge, tarda i nit, extraordinàries funcions

TATRE «NUEVO»

Gran companyia HISPANO-AMERICANA d'operetes de la genial
triple argentina AGNÉS BERUTTI

Exit de la opereta en tres actes del mestre NELSAN

LA CORSETERA PARISINA

per Agnès Berutti, Empar Romo, Maria Fuster, Manuel Rosell, Alba-
dalejo i Valle. Magnífica presentació.

Aquest teatre està dotat de calefacció central.

Eden Concert

Music-Hall de primer orden - Asalto, 12 - Teléfono 3332 A.

ÉXITO GRANDIOSO DE
GEORGINA VIOLETA -- CRYSANTEME
PAQUITA ALFONSO

POMPEYA

Popular Music-Hall Teléfono 2438 A.

PROGRAMA MONSTRUO

70 ESCULTURALES ARTISTAS 70

FLORY - DEODIMA - PALACIO - ELOFRANCH

CONDESITA ZOE-BELLA DORITA

Hoy grandioso **MARIA OLIMPIA** Cantos
EXITO de regionales

Cabaret LA BUENA SOMBRA 3, Ginjol, 3.

Centre d'alegria, bon humor i dones boniques.

Orquestrina Jazz-band «La Buena Sombra»

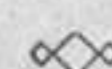
40 tanguistes, 40 : «Cuadro flamenco»

El gran saló de billars i tresillo ha sigut concorregut per
la joventut «chic» de Barcelona, mereixent els elogis de
la concurrència.

ROYAL CONCERT

MARQUES DEL DUERO, 106

ÉXITO: CARMEN RODRIGUEZ

M. SOLDEVILA C. FRANCO

 LA GRECO

Cabaret

de la

Muerte

Paralelo

(Grutas)

núm. 72

Exhibición macabra, tétrica y horripilante

Es necessiten 30.000 caixes de morts pel consum
diari del CABARET DE LA MUERTE

NOTA: El que sufra de afección cardíaca o sea impresionable
absténgase de visitarlo, pues pasaría un mal rato.

PAT! BLAU

PELAI, 1

Local completament reformat,
el més adequat per a passar les
vetlles d'hivern

Totes les nits grans concerts
pels eminents professors sen-
yors Escolá, Tormo i áceres

Única casa que gasta la ri-
quíssima llet de les «Lleteries
de Catalunya»

OSTRAS de Marennes y Arcachón

::: Mariscos, etc. :::

La Ostrícola Marennaise

VENTAS AL POR MAYOR Y DETALL

Boquería, 27

Teléfono 2785 A.

Si heu de comprar un sueter i voleu trobar un
bon assortit amb millors preus, visiteu els apar-
adors de

L'ATLANTIDA

SASTRERIA I CAMISERIA

Sant Pau, 56 i 58

En vista de la numerosa clientela que acude diariament

La casa del aficionado

Rambla de las Flores, 10

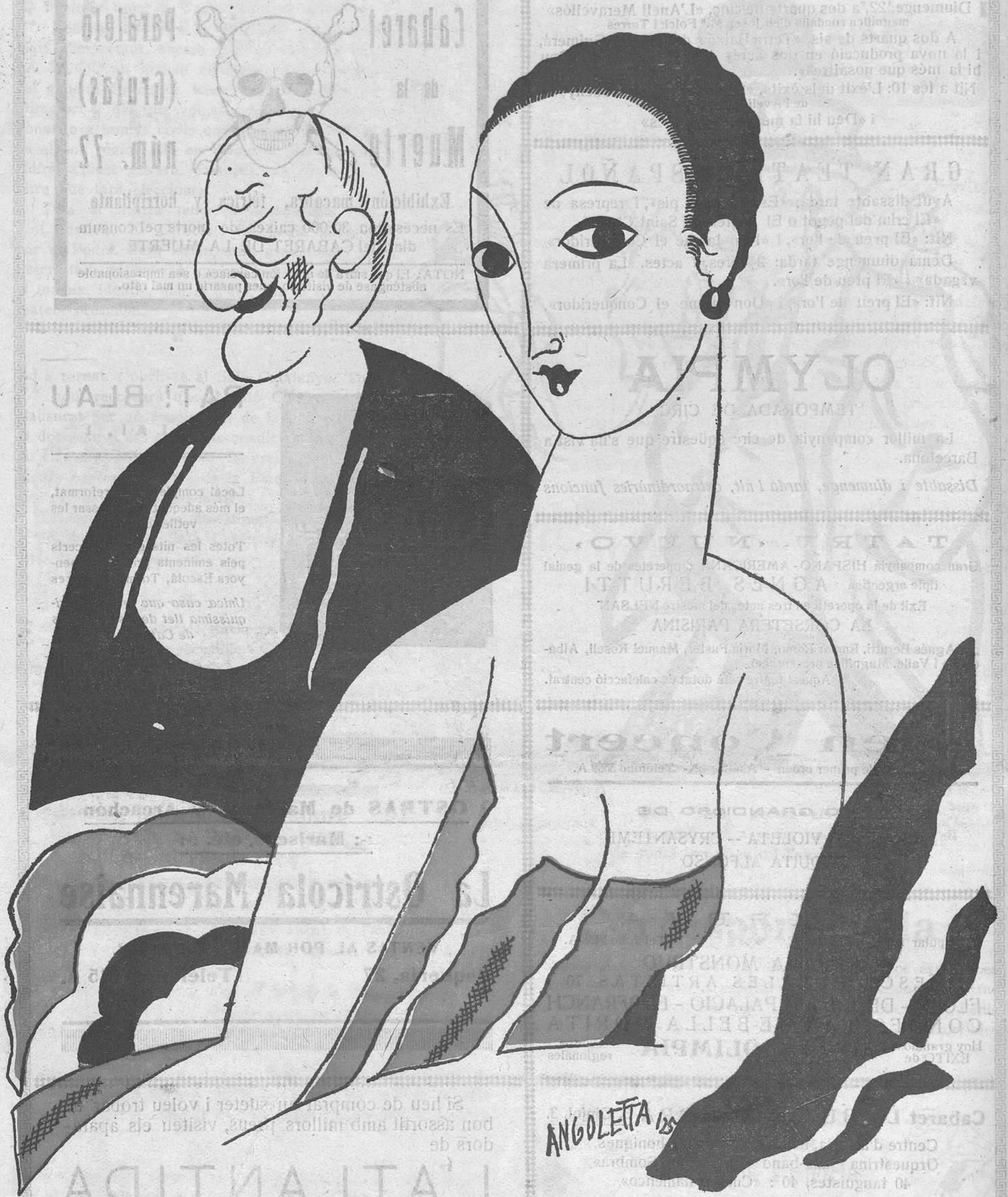
T. S. H.

ha abierto una Sucursal en la

Rambla de las Flores, 26

donde tendrá mucho gusto en servir los encargos que se le hagan, así
como consultas técnicas y consejos prácticos.

Ha llegado la nueva remesa de galena Radiosita

UN HOME RESOLUT

—El beure no em deixava treballar. Me'n he hagut de privar
 —De beure?
 —De treballar.

ANGOLETTA 1/25